

ВРВОВИТЕ НА
БОГ-ЖИВОТОТ:
САМАДИ И СИДИ

Шри Чинмој

ВРОВОИТЕ НА БОГ-ЖИВОТОТ:
САМАДИ И СИДИ

Сите права за ова издание се заштитени. Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на целото издание во печатени и електронски медиуми или за друг вид јавна употреба или изведба без согласност на издавачот.

Издавач: Шри Чинмој Центар – Скопје

Наслов: „Врвовите на Бог-Животот:
самади и сиди“

Автор: Шри Чинмој

Наслов на оригиналот:

“The Summits of God-Life:
Samadhi and Siddhi”
by Sri Chinmoy

СОДРЖИНА

Поглавје 1 – Просветлување и свест	6
Поглавје 2 – Богореализација, ослободување и нирвана	24
Поглавје 3 – Ацилакот до Богореализација	45
Поглавје 4 – Искуство и реализација	70
Поглавје 5 – Самади и сиди	83
Поглавје 6 – Сахаџа самади	100
Поглавје 7 – Богореализираниот Учител - Гласник од Отадето	117
Поглавје 8 – Откровение и манифестација	140
Поглавје 9 – Јогин и Аватар	156

ПРЕДГОВОР

Оваа книга претставува еден од неколкуте вистински описи на внатрешниот универзум – универзумот отаде просторот и времето, отаде сите ментални формулации. Ова не е филозофска или теоретска книга, туку жив и детален опис на духовната Реалност од страна на еден Јогин чиј дом е таму. Како Богореализиран духовен Учител што станал едно со највисоката Вистина, Шри Чинмој може да одговори на многу специфични прашања на теми како ослободување и просветлување, самади, нирвана, блаженство и различни нивоа на свест.

Според традиционалните описи, некој би очекувал да најде просветлен Јогин во некоја пештера на Хималаите, изгубен во транс. Но Шри Чинмој е еден од тие ретки духовни Учители што трагаат за да ја понудат својата светлина не само внатрешно, преку медитација, туку исто така и надворешно, преку говорниот и пишаниот збор. Текстот во оваа книга е извадок од предавања на Шри Чинмој на универзитети и одговори на прашања од духовни трагачи во различни прилики. Текстот е прошаран со некои негови поеми кои опишуваат негови лични искуства во тие повисоки состојби на свест.

ПОГЛАВЈЕ 1

ПРОСВЕТЛУВАЊЕ И СВЕСТ

*Никаква мисла, никаква желба,
само мирен ум
станав.*

Медитирам на светлината.

Не го гледам лажниот и бесплоден сон.

*Во мене нема море на немир
и за мене нема измачување од смртта.*

*Има само една бескрајна светлина
спокојна,
чиста, бесконечна и бесмртна.*

Во овој свет вреди да се има само едно нешто, а тоа е просветлување. Просветлувањето не е нешто многу далечно. Тоа е многу блиску;

тоа е внатре во нас. Во секој момент свесно можеме да растеме во просветлување преку нашиот внатрешен напредок. Внатрешен напредок се прави со постојано жртвување. Жртвување на што? Жртвување на погрешните мисли и погрешното разбирање на Вистината. Жртвувањето и одрекувањето одат заедно. Од што ќе се одречеме? Физичкото тело, семејството, пријателите, роднините, нашата земја, светот? Не! Треба да се одречеме од нашето сопствено незнаење, нашите сопствени лажни идеи за Бог и Вистината. Исто така резултатот од секое дело треба да го жртвуваме на Бог. Божествената визија нема повеќе да остане далечен плач кога ќе го понудиме резултатот од нашите дела на нашиот Внатрешен Пилот.

За да имаме просветлување, мора да имаме искреност и понизност. За жал, во овој свет искреноста е одамна мртва, а понизноста сè уште не е родена. Ајде да се обидеме да ја оживееме нашата искреност и ајде да се обидеме, со силата на нашето тежнение, да го забрзаме раѓањето на нашата понизност.

Просветлувањето вели дека не постои такво нешто како ропство и слобода. Тоа што всушност постои е свест – свест на различни

нивоа, свест што ужива во самата себе во нејзините разни манифестации. Во полето на манифестација, свеста има различни нивоа. Највисокото просветлување е Богореализација. Тоа просветлување мора да се случи не само во душата, туку исто така и во срцето, умот, виталот и телото. Богореализацијата е свесно, целосно и совршено единство со Бог.

Ние сакаме да го сакаме светот; светот сака да нè сака нас. Ние сакаме да го исполниме светот; светот сака да нè исполни нас. Но помеѓу нас и светот не постои врска што нè поврзува. Чувствуваме дека нашето постоење и постоењето на светот се две сосема различни нешта. Мислиме дека светот е нешто одвоено од нас. Но тука правиме страшна грешка. Која е правилната врска помеѓу нас и светот што нè поврзува? Бог. Ако прво му се доближиме на Бог и го видиме Бог во светот, тогаш без оглед колку милиони грешки правиме, светот не само што ќе ужива во нашите грешки, туку исто така и душевно ќе нè сака. Слично, кога ги гледаме маните, слабостите и несовершеностите на светот, ќе можеме да му простиме на светот и потоа да го инспирираме, енергизираме и просветлиме светот, само затоа што го чувствуваме Божјото

присуство таму.

Ако не го гледаме Бог во сите наши активности, во нашиот секојдневен живот на големо ќе се појави фрустрација. Без оглед на тоа колку искрено се обидуваме да го задоволиме светот, без оглед на тоа колку искрено се обидува светот да нè задоволи нас, помеѓу нашето разбирање и разбирањето на светот ќе се најде фрустрација. Извор на фрустрација е незнаењето. Незнаењето е мајка на катастрофална фрустрација, фрустрација што нè оштетува, фрустрација што нè задушува. Ако одиме подлабоко во незнаење, ќе видиме дека сè е игра на несвесното. Фрустрацијата може да биде целосно отстранета од нашите животи само кога ќе влезе во Изворот на целото постоење. Кога ќе влеземе во Изворот на нашето сопствено постоење и постоењето на светот, тогаш ѝ пристапуваме на Реалноста. Таа Реалност е нашето постојано Блаженство, а Блаженството е Здивот на Бог.

Ајде да погледнеме нагоре и да спуштиме Светлина одозгора. Во моментот кога ќе погледнеме нагоре, се спушта Божјата Милост. Самата природа на Божјата Милост е да се спушта врз секој поединец на земјата. Кога сака-

ме да одиме нагоре кон Бог со незнаење, тоа е како да искачуваме планина со тежок товар на нашите рамена. Природно, тоа е тешка задача. Наместо да го правиме тоа, можеме да останеме во подножјето на планината и да плачеме за Божјата Милост, која е подготвена и желна да дојде долу до нас од највисокото. Непотребно да се каже, за Бог да дојде долу во нашето незнаење е бесконечно полесно отколку за нас да го однесеме нашето незнаење горе до Бог.

Просветлувањето е свесна будност на душата. Просветлувањето е свесна визија на Реалноста што ќе биде манифестирана. Просветлувањето е можност преобразена во практичност. Просветлувањето е како божествено магично стапче на Бог. Обичен магионичар во овој свет го користи своето стапче за да претвори едно нешто во друго. Кога Бог го користи просветлувањето во светот, конечната свест на земјата веднаш влегува во Бесконечното и станува Бесконечното.

Просветлувањето е првата реализација на човештвото на Божјата семејна Моќ, бескрајната Сомилост, бесконечната Светлина и совршеното Совершенство. Нашето просветлување е тоа што нè прави да почувствуваме што Бог всушност

е. Пред просветлувањето, Бог е теоретски; по просветлувањето, Бог станува практичен. Значи просветлувањето е божествената магична Моќ што прави да ја видиме Реалноста што некогаш била имагинација. Кога просветлувањето ќе зазори во едно човечко битие, Бог повеќе не е само ветување, туку вистинско постигнување.

Просветлувањето е во умот и во срцето. Кога умот е просветлен, стануваме Божји избор. Кога срцето е просветлено, стануваме Божји глас. Овде во физичкиот свет, умот значително еволуирал. Затоа што човекот го разви неговиот интелектуален ум, стана супериорен во однос на животните, затоа што стандардот на умот е повисок од стандардот на физичкото и виталот. Човекот го негуваше капацитетот на умот, но не го негуваше капацитетот на срцето. Кога го негуваме капацитетот на срцето, ќе видиме дека неговиот капацитет е далеку поголем отколку што сме замислиле. Кога го негуваме уникатното чувство во нашето срце дека сме од Божјата највисока Визија и дека сме за Божјата совршена манифестација, тогаш просветлувањето ќе се случи.

*Мојот Творец е Светлината на
универзумот
и врвниот херој-освојувач на Сопството.
Мојата Мајка е Мајката на универзумот.
Навистина, тоа е мојата апсолутна
реализација.
Јас сум свеста севишна,
а не незнаење-сонот на земјата.
Јас сум светлина-текот
од слободата на Отадето,
потопен и самозаљубен
во морето на Светлината на
Бесконечноста.*

Прашање: Што е свест?

Шри Чинмој: Свеста е внатрешната истра или внатрешната врска во нас, златната врска внатре во нас што го поврзува нашиот највисок и најпросветлен дел со нашиот најнизок и најнепросветлен дел. Свеста е врквата што ги поврзува Небото и земјата. А сега, каде е Небото? Не е горе или некаде далеку. Небото е во нашата свест. Обичната човечка свест ќе не поврзе само со нешто многу, многу ограничено и истовремено многу минливо. За време од

една секунда можеме да ја фокусираме нашата свест на некоја друга личност и тогаш нашата концентрација исчезнува. Но кога работиме со внатрешната свест, која е безгранична, просветлена, преобразена свест, тогаш нашиот фокус на концентрација може да продолжи, да продолжи, да продолжи.

Не само духовните луѓе имаат божествена свест. Обичните луѓе исто така ја имаат, но кај нив е заспана. Кога тие соодветно би се концентрирале, медитирале и контемплирале, таа свест би дошла на површина и тогаш тие би имале слободен пристап до душата, која е целата светлина, мир и блаженство.

Во свеста се наоѓаат тишината и моќта. Кога се наоѓа тишината, се наоѓа нејзината сопствена вистинска форма. Кога се наоѓа моќта, се манифестира нејзината внатрешна реалност. Делот од бесконечната свест што влегол во грубото физичко го нарекуваме физичка свест, витална свест и ментална свест. Во нив има мал дел од бесконечната свест, но не зборуваме за чистата бесконечна свест.

Вечната душа и бесконечната свест мора да одат заедно. Тие имаат заеднички извор, а тоа е животот, вечниот живот. Едната е ком-

плементарна на другата. Душата ја изразува својата божественост преку свеста, а свеста ја изразува својата насекаде продирачка моќ на тишината преку душата. Свеста и душата никогаш не може да бидат одвоени, додека телото лесно може да биде одвоено од свеста.

Тоа што ние во нашиот човечки живот го нарекуваме свест, вообичаено е само чувство. Кога перцепираме нешто суптилно, веднаш го нарекуваме свест, но тоа воопшто не е свест; тоа е многу суптилна желба. Влегуваме во желбата и веднаш чувствуваме дека тоа е нашата свест. Сè што е суптилно во нас и што не можеме да го дефинираме со зборови, го нарекуваме свест; но свеста е нешто сосема различно.

Свесност и свест се исто така две сосема различни нешта. Ако зборувам со некого или се дружам со некого, тогаш мојот ум станува свесен за неговите особини. Но свеста не е ментална свесност или разбирање. Свеста е внатрешно откровение или внатрешна состојба на постоење. Тоа е нешто бесконечно подлабоко и повнатрешно од свесноста.

Прашање: *Која е разликата помеѓу човечката свест и божествената свест?*

Шри Чинмој: Човечката свест сака да остане овде на земјата. Добива радост од конечното: семејството, општеството, земските нешта. Божествената свест е направена од мир, блаженство, божествена моќ итн. Нејзината природа е постојано да се шири. Човечката свест чувствува дека нема ништо поважно од земското задоволство. Божествената свест чувствува дека нема ништо поважно и позначајно од Небеската радост и блаженство на земјата.

Човечката свест примарно е направена од ограничување, несовршенство, ропство и незнаење. Се обидува да нè убеди дека не сме ни блиску до Вистината или исполнување. Се обидува да направи да чувствуваме дека Бог е некаде на друго место, милиони километри далеку од нас. Но божествената свест прави да чувствуваме дека Бог е токму тука, внатре во секој животен здив, во секое отчукување на срцето, во секого и сè околу нас.

Човечката свест прави да чувствуваме дека можеме да постоиме без Бог. Кога е во длабоко незнаење, човечката свест чувствува дека нема неопходност за Бог. Гледаме милиони и милијарди луѓе што не се молат и не медитираат. Тие чувствуваат: „Ако Бог постои, добро;

ако не постои, ништо не губиме.“ Иако повремено може да го користат терминот „Бог“, не им е грижа за реалноста, постоењето на Бог, било на Небото или во нивните секојдневни земски животи.

Божествената свест воопшто не е таква. Дури и нашата ограничена божествена свест прави да чувствуваме врвна неопходност за Бог во секој момент. Прави да чувствуваме дека сме на земјата точно затоа што Тој постои. А кога негуваме божествени мисли, божествената свест прави да чувствуваме дека Тој е тој што нè инспирира. Божествената свест прави да чувствуваме дека во сè има божествена цел, божествен идеал. Во обичната човечка свест нема цел, нема позитивна цел; тоа е само луд слон што трча неконтролирано. Во божествената свест секогаш има цел, а таа цел постојано се надминува себе. Денес едно нешто е наша цел, но кога ќе стигнеме до прагот на нашата цел, веднаш сме инспирирани да одиме отаде таа цел. Таа цел станува отскочна штица за повисока цел. Тоа се случува затоа што Бог постојано се надминува Себе. Бог е безграничен и бесконечен, но Тој ја надминува дури и Неговата сопствена Бесконечност. Бидејќи Бог посто-

јано прави напредок, ние исто така правиме напредок кога сме во божествена свест. Во божествената свест, сè постојано се шири и расте во повисока и поисполнувачка светлина.

Прашање: *Те молам, може накратко да зборуваш за различните состојби на свест?*

Шри Чинмој: Има три главни состојби на свест: џагрити, свапна и сушупти. Џагрити е состојба на будност, свапна е состојба на сон, а сушупти е состојба на длабок сон. Кога сме во состојба на будност, нашата свест е фокусирана нанадвор; кога сме во состојба на сон, нашата свест е свртена навнатре; а кога сме во состојба на длабок сон, нашата свест патува во Отадето.

Кога сме во состојба на будност, идентификацијата што ја правиме со нешто или некого е ваишванара, тоа што е најчесто присутно кај сите луѓе. Кога сме во состојба на сон, се идентификуваме со теџаса, што е нашиот внатрешен брилијантен капацитет, нашата внатрешна енергичност. А тогаш кога влегуваме во длабок сон, таму се идентификуваме со и го искусуваме суптилното. Во таа трета состојба немаме работа со менталната свест, ниту со

интелектуалната свест, туку со интуитивната свест. Во сушупти нема заедничка форма; сè е неодредено. Тоа е бесконечна маса. Во таа свест добиваме искуство од многу висок ред.

Исто така има и четврта состојба, турија, трансцедентална свест. Таа свест не е ни нанадвор ни навнатре; истовремено е и нанадвор и навнатре. Е и не е. Има капацитет да се идентификува себе со сè и сешто во светот, и повторно, има капацитет да надмине сè и сешто на земјата. Понатаму, постојано се надминува себе. Турија е највисоката состојба на свест, но нема крај, нема фиксна граница на турија свеста. Постојано се надминува, го надминува нејзиното сопствено отаде.

Турија свеста е како да си на врвот на едно дрво. Кога сме во подножјето на дрвото, со голема потешкотија гледаме малку од тоа што е околу нас; но кога сме на врвот на дрвото, гледаме сè наоколу и под нас. Значи кога ќе влеземе во турија свеста, влегуваме во највисокото ниво на свест. Од таму можеме да набљудуваме сè.

*Мојата свест танцува
со бескрајното небо и воздух.
Исто така и спортува со*

*брановите на морето.
А јас сум на врвот на планината.
Нема место на земјата
каде што не е мојата свест.
Ја нудам мојата Себе-Форма
во служба на Апсолутот Севишен.*

Прашање: *Дали постојат различни нивоа на свест?*

Шри Чинмој: Длабоко внатре во нас постојат седум пониски и седум повисоки светови. Ние се обидуваме да ги трансформираме пониските светови во блескачки светови, светови на совршенство; и истовремено се обидуваме да ги донесеме повисоките светови во надворешната манифестација. Некои од повисоките светови веќе ги гледаме како оперираат во физичкиот свет, на земјата. Прво доаѓа физичкото, потоа виталот, потоа умот, потоа нивото на интуицијата, или интуитивниот ум, потоа надумот и суперумот. По суперумот доаѓа Постоенење-Свест-Блаженство – Сат-Чит-Ананда.

Ако знаеш како да ги набљудуваш тие светови, можеш да видиш како некои од нив веќе функционираат во тебе. За време на ме-

дитација, јасно можеш да видиш дека не влегуваш во физичкиот свет, туку во повисокиот ум, надумот, интуитивниот ум или некој друг суптилен свет. Само духовните Учители и големите аспиранти се свесни за фактот дека тие светови се манифестираат во нивните секојдневни активности, во самиот надворешен свет. Обична личност, дури и кога блесоци од интуицијата ќе влезат во нејзиниот ум, нема да може да знае дека тие доаѓаат од светот на интуицијата. Но секоја личност, било денес или утре, треба да стане свесна за тие светови. И не само тоа, туку таа треба и да ја манифестира вистината, светлината, убавината и богатството на сите тие повисоки светови во овој свет.

Извадок од „Врвовите на Бог-Животот:
самади и сиди“
www.knigi.mk